

den høitærede Finantsminister sætter denne Uvillie i Forbindelse med min Fremstilling af den finantsielle Status; dette forekommer mig at være aldeles uhjemlet. Jeg har slet ikke rasonneret paa den Maade, at jeg skulde have sagt: Saadan og saadan ere vore Indtægter og Udgifter, og den eneste Udvei, man byder os til at tilvejebringe en anden Balance, fører tilbage til dette fordærvelige — heroiske, tror jeg, jeg kaldte det i forrige Møde — Midde, Indkomstskatten, og saa maa vi finde denne Tilstand taaleligere. Hvis jeg havde argumenteret saaledes, saa havde den høitærede Finantsminister havt Ret og virkelig kunnet sige, at det er en falsk Opfattelse, jeg var „hildet“ i — det var det Udtryk, tror jeg, den høitærede Finantsminister brugte; jeg var hildet i Modbydelighed for Indkomstskat og saae derfor Sagen i et andet Lys. Men min hele Fremstilling var aldeles uafhængig af dette ulykkelige Spørgsmaal om Indkomstskat; det var først i Slutningen af mit Foredrag, at jeg tillod mig den ganske naturlige Slutningsbemærkning at sige, at jeg under saadanne Omstændigheder som dem, jeg nu havde troet at have begrundet tilstrækkelig fast og solid, ikke kunde forstaa, hvorledes der kunde være Tale om en Indkomstskat. Jeg fremlagde ganske udførlig for det høie Thing alle de Præmisser, hvorpaa jeg byggede min Konklusion, og uden at komme tilbage dertil skal jeg dog gjentagende minde om Noget; thi der er visse Ting, som skulle siges tidt og ofte for at blive rigtig opfattede og forstaaede. Jeg skal gjentage, at jeg godtgjorde, at, dersom man tog dette Aars Finantslovsforslag og behandlede det saaledes, at man førte Alt, hvad der brugtes til Vej- og Jernbaneanlæg, op som løbende Udgift — det er jo dog at gaa saa vidt, som noget Menneſte paa Jorden kan forlange — og saa sammenlignede det Resultat, hvortil vi kom, med det Resultat, der fremgik af de 4 Aars Gjennemsnit, som jeg hvælede ved, nemlig Aarene fra 1ste April 1867 til 31te Marts 1871, de fire Aar, om hvis finantsielle Udbytte der nu ikke kan være nogen Tvivl — thi med Hensyn til disse 4 Aar foreligge jo aldeles udførlige og omstændelige Statsregnskaber — saa, uagtet den

høitærede Finantsminister har havt den Glæde, at, vi i de 3 af disse 4 Aar have havt den fortræffelige Indkomstskat, som jo har støttet vore Finanser over al Maade — det er den ærede Finantsministers Opfattelse, ikke min, jeg gjør gjældende — og vistnok har havt en kjendelig Indflydelse paa Balancen, saa er Forholdet, dog, dette, at vi dette Aar uden Indkomstskat ville staa over 1½ Million bedre. Det er værd at tage i Betragtning, og det er værd at fastholde, at vi staa 1,500,000 Rd. bedre i Balancen, end vi stode efter Gjennemsnit af disse 4 Aar, tilmed — jeg gjentager det — uden Indkomstskat i dette Aar. Naar man anfører en saadan Grund til sin Dom om Aarets finantsielle Balance, saa tror jeg at maatte være berettiget til at sige, at det ikke er billigt at henvise til andre Egen-skaber, som mulig kunne sætte det i et mindre gunstigt Lys, hvad man saaledes har sagt, og i hvert Fald er det ikke billigt at ville udlede en skjult Befrævelse for at komme til et andet Resultat end det, man virkelig anser for at være rigtigt, af en formodet Kjærlighed eller Modbydelighed for visse finantsielle Foranstaltninger. Den høitærede Minister maatte jo, nu bruge et ganske besynderligt Argument, forekommer det mig, for at komme til det Udsagn, som ved første Dristelse maatte være meget forbausende, nemlig det, at han betragtede det Udbytte, som Aaret ifølge Finantsloven vilde give, som aldeles utilfredsstillende, jeg tror endog, det udtrykkelig blev sagt, at han antog, at der i dette Aar fandt en Tilbagegang i Formuetilstanden Sted. Det, som blev benyttet som Argument fra den ærede Ministers Side for at begynde denne, som det forekommer mig, meget besynderlige Dom om Aaret, var en særlig Betragtning af de to Poster under § 26, der sluger en saa betydelig Del af de Summer, som anvendes til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld. Den første er den, som vi gjentagne Gange have forhandlet, nemlig de Beløb, der gaa med til Jernbaneanlæg. Det betragter den høitærede Finantsminister i finantsiel Henseende, som om Pengene vare kastede ud af Binduet, som om man aldeles ikke havde ringeste Ret til at betragte det som